

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 53. S. Francisci primi Discipuli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

minis esse Instrumentum, ad id ipsum Sæcul. XIII.
 constitutum, ut in virga ferrea subditos A. C. 1209.
 regeret. Allatis argumentis, a vero non
 abhorrentibus, Alexander iste probabat,
 nec bona sæcularia Regum aliorumve
 Principum, nec Reipublicæ Regimen aut
 subditorum ad Papam spectare, cum
 S. Petrus tantum potestatem Ecclesiasti-
 cam a Domino accepisset. Ceterum
 Regem usque adeo sibi obnoxium red-
 diderat, ut complura Beneficia ejus fa-
 vore & vi etiam adhibita obtinuerit.
 At Papa, comperta Magistri Alexandri
 doctrina, Beneficiis omnibus privatum,
 ad stipem ostiatim petendam redegit.

§. LIII.

S. Francisci primi Discipuli.

A quadriennio, ex quo S. Franciscus Sup. n. 8.
 se se Dei servitio totum quantum ad-
 dixerat, multum in via perfectionis vitæ per
 Christianæ processerat. Postquam, ut S. Bonav.
 vidimus, præsentem Episcopo Assisinate c. 2.
 omnia sua reliquisset, ex urbe egressus,
 & Dei Laudes decantans, in Silvas per-
 rexit. Tum ad vicinum Monasterium
 delatus, petitam eleemosynam sibi, ut-
 pote ignoto, non sine contemptu datam,
 accepit. Inde Eugubium venit, ubi a-
 micorum aliquis agnitum Franciscum
 paupere tunica donavit. Tunc vero le-
 pra invecis servire constituit; eorum
 N 4 pedes

Sæcul. XHI.
A.C. 1209.

pedes lavabat, osculabatur, curabat ulcera, humilitatis Christianæ studiosissimus. At memor mandati, quod a Domino acceperat, de Cruce sibi loquente, & præcipiente, ut collabentem S. Damiani Ecclesiam repararet, Assisium reversus est, illasque ædes ex collectis elemosynis restaurare cœpit, non erubescens, stipem ab illis rogare, qui ipsum opulentissimi viri filium noverant. Labore manuum suarum quoque non nihil conferebat, & licet jejuniis extenuatus, lapides comportabat. S. Damiani Ecclesia perfecta, aliam quoque Ecclesiam S. Petro sacram, & ab urbe magis remotam, restituere aggressus est, quod huic sancto Apostolo singulari devotione addictus esset. Quo ædificio intra breve tempus consummato, ad tertium etiam, sua opera reficiendum, adiecit animum. Erat vero istud quædam Ecclesia S. Virginis, passuum sexcentorum intervallo Assisio distans, ad pedem montis posita, *Portiuncula* a loco, in quo stat, dicta, & ad Monachos Benedictinos, pertinens. Præterea Ecclesia Dominae Nostræ Angelorum appellabatur. Porro a suis desertam Franciscus reparavit, ibique sedem, quacunque alia magis dilectam, elegit. Ita duos circiter annos, postquam conversus ad Deum fuisset, consumpsit,

Qua

Quadam die, cum in Missa illum Sæcul. XIII. 2
 locum Evangelii recitari audivisset, ubi A. C. 1209.
 Dominus noster ad Apostolos dicit: No-
lite possidere aurum, neque argentum, vit. c. 3.
neque pecuniam in zonis vestris. Non Matth. 10.
peram in via, neque duas tunicas, neque 9. 10.
calceamenta, gaudio incredibili motus
 exclamavit: *Hoc est, quod quero, hoc est,* 2. p. 30. 1.
quod toto corde cupio. Mox calceos,
 baculum, peram abjicit, & pecuniam;
 & unica servata tunica, dimisso cingulo
 coriaceo, fune lumbos constringit, ve- 10. Dr. 11. 15.
 hementissimo compulsus desiderio, im-
 plendi omnia, quæ Evangelium præci-
 piebat, & Apostoli suo exemplo docue-
 rant. Ex eo cœpit alios quoque ad
 pœnitentiam invitare, sermone mansue-
 to, & argumentis simplicibus quidem,
 sed solidis ac ad persuadendum idoneis,
 quibus attoniti Auditores usque ad in-
 timum cordis tangebantur. Ad quem- 10. p. 11. 15.
 cunque autem dicturus erat, hæc ver-
 ba præmittebat: *Pacem suam det vobis*
Deus!

Itaque, S. Francisci doctrina & vir-
 tutibus inclarescentibus, non nulli ejus
 exemplo ad agendam pœnitentiam &
 omnia relinquenda excitati, ejus socie-
 tatem, vestitum, hac vitæ rationem am-
 plexi sunt. Primus omnium fuisse le-
 gitur Bernardus, divi Assisinas spectatis-
 simus, qui cum solerter servi Dei san-

N 5

Cita-

Sæcul. XIII. A.C. 1209. citatem explorasset, mundum relinquere statuens ab eo consilium petiit, quod potissimum modo destinata exequi deberet. *A Deo*, respondit Franciscus,

Matt. 19. 21. Deo solo tanta gratia petenda est nobis. Ergo Ecclesiam S. Nicolai intrant, & postquam orassent, Franciscus librum

Luc. 9. 3. Evangelii ter aperuit, rogans Deum, ut suo testimonio Bernardi propositum confirmaret. Primo, illa verba occurrerunt: *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes & da pauperibus.*

Matt. 16. 24. Secundo: *Nibil tuleritis in via.* Tertio, *qui vult venire post me, abneget semetipsum, tollat crucem suam & sequatur me.* Tunc vero, hæc est, inquit Vir sanctus, *Regula mea, & omnium illorum, qui meam societatem quærent. Vade, & fac, quod audivisti.*

Vading. an. 1209. n. 9. Hic deprehendimus vestigia illius moris, quem antiqui *sortem Sanctorum* appellabant. Sed Francisci sancta simplicitas & fides emendabat, quod forte reprehensione dignum in illa consuetudine reperire erat.

Legenda trium soc. ap. Vading. ibid. n. 14. Secundus S. Francisco junctus est Discipulus Petrus Catanensis, Canonicus ad S. Rufinum, Ecclesiæ Cathedralis Assisi, qui eadem die, qua Bernardus vestem Ordinis induit. Tertius, Ægydius homo simplex & literarum ignarus, sed qui in virtutis semita strenue progrediens

Sæcul. XIII.
A. C. 1209.

grediens ad altissimum contemplationis gradum pervenit. Franciscus, postquam his tribus Discipulis non nulla præcepta tradidisset, Bernardo & Petro ad prædicandum verbum Dei in Roman-diolam missis, ipse cum Fratre Ægydio Marchiam Anconitanam petiit. Deum ubique laudabant, & quam bonus esset, hominibus prædicabant. Gaudebant in ipsa rerum penuria, postquam omnia sua Evangelicæ paupertatis amore in alios effuderant. Non nulli Franciscum sociosque humane & magna caritate fovebant. Sed plerique attoniti intuebantur vestitum a more communi abhorrentem, ac austeram vitæ rationem admirabantur. In quibusdam civitatibus risu excipiebantur, in aliis vero contumeliis & verberibus, atque vagi, vecordes, ultimæque fæcis homines appellabantur. Juventus, insolentior ætas, subeuntes sordibus injectis vel lapidibus insectabatur, aut prehensis eorum cucullis per plateas raptabat. Ipsi injurias & ludibria invicta patientia tolerabant, non ignari, quantum sui ipsius contemptus ad consequendum perfectionem Christianam conducirer.

Franciscus, cum jam septem numeraret Discipulos, in unum collectis, postquam diu de Regno Dei, de contemptu Mundi, de abdicatione propriæ voluntatis,

*Bonav. 1.3.
Vading.
n. 30. opusc.
collat. 2.*

Sæcul. XIII.
A. C. 1209.

tatis, de maceratione corporis, disse-
ruisset, consilium suum aperuit, quo eos
in omnes mundi Partes ad prædicandam
Pœnitentiam mittere constituerat. *Me-
mores estote, Fratres mei carissimi, in-
quiebat, nos a Deo non solum ad nostram,
sed etiam ad aliorum salutem curan-
dam fuisse vocatos; ut per totum orbem
migrantes omnes homines, nostro exem-
plo magis quam verbis, ad agendam de
peccatis suis pœnitentiam exhortemur,
ac memoriam præceptorum Dei refrice-
mus.* Nolite timere, quod hominibus
viles & mente capti videamur, sed sim-
pliciter pœnitentiam denunciate. Con-
fideite in Deo, qui vicit Mundum, & qui
in vobis per spiritum suum loquetur.
Caveamus, ne postquam omnia reliqui-
mus, propter amorem cujuscunque rei
caduce Regnum Cœlorum amittamus,
& ubicunque pecunia nobis oblata fuerit,
haud pluris eam faciamus, quam pul-
verem, quem pedibus nostris calcamus.
Non judicemus, nec contemnamus illos,
qui delicate aluntur, & superfluis ve-
stiuntur. Ipsorum enim & noster unus
Dominus, Deus est, qui eos ad se pot-
est convertere. Fratres nostri sunt, quia
a Deo creati, & sunt etiam Domini no-
stri, quia bonos in agenda pœnitentia
adjuvant, cum eis corpori necessaria tri-
buunt. Sepe ad homines fideles & lenes
dixit.

Sæcul. XIII.
A. C. 1209.

divertetis, qui vos sancta lætitia suscipient, alii contra vehementissime resistant. Vobis vero firmum fixumque animo sit, omnia constanti patientia & profunda humilitate sustinere. Nihil enim est quod timeatis, quia, intra breve temporis spatium, multi viri sapientes & nobiles se vobis socios jungent, ad verbum Dei Regibus, Principibus, populisque prædicandum.

S. Francisci Discipuli, hisce sermonibus accensi, per oppida commeantes, simplici oratione, & omisso omni verborum ornatu, prædicabant, quoscumque obvios ad timendum amandumque Creatorem cœli & terræ, ac ejus Præcepta servanda exhortantes. Insolens virorum species, & sermones ab hominum sæcularium genio usque adeo divertentes, non omnibus probabantur. Interrogati cujus Gentis & cujus conditionis homines essent, respondebant, esse se Christianos pœnitentes, ex Afflilio urbe profectos. Quidam venientes benigne in ædes suas recipiebant, alii ignotos hospites admittere recusabant, quod sycophantas aut fures suspicarentur. Sæpe ante fores Ecclesiarum, aut sub aperta porticu pernoctare cogebantur. Sed tandem sinistra hæc opinio, eorum animo ab avaritia & cupiditate alieniffi-

Sæcul. XIII. A. C. 1209. lienissimo, mansuetudine & patientia exploratis, exempta est omnibus.

§. LIV.

Regula S. Francisci approbatur.

Bonav. c. 3. Vir sanctus numerum Fratrum suorum crescere conspiciebat; undecim enim tunc erant, ultimusque ex Assisio urbe, nomine Silvester, Sacerdotio initiatus, advenerat, ex Presbyteris, qui societati S. Francisci adscripti sunt, omnium primus. Tunc vero Franciscus sibi sociisque stylo simplici Institutum conscripsit, cujus fundamentum posuit Evangelium, adjectis paucis præceptis, quæ necessaria videbantur, ut omnibus Fratribus unica vitæ ratio esset. Tum, cum Regulam suam a Papa confirmari cuperet, cum parva sua societate ejus conspectum subire statuit, solius Dei auxilio confisus. Ubi Romam advenit, Guidonem Episcopum Assisinatem ibi habuit, qui, per amicum excepto, promissit omnis generis auxilium, atque ut faciliorem viam ad ea, quæ destinaverat, perveniendi monstraret, sibi arctum amicitiae vinculum & Cardinali, Joanni de S. Paulo, Episcopo Sabiniensi, intercedere significavit. Præsul hic viros, singulari pietate conspicuos, amabat; cumque jam ante Francisci virtutes, & Instituti novitatem, referente Episcopo Assisinate

Leg. 3. soc.
ap. Vading.
1210. n. 7.